DOMSTOLENS BESLUT (plenum)
den 11 november 2003 *

I mål C-488/01 P,

Jean-Claude Martinez, ledamot av Europaparlamentet, Montpellier (Frankrike), företrädd av F. Wagner och V. de Poulpiquet de Brescanvel, avocats,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 2 oktober 2001 av förstainstansrätten (tredje avdelningen i utökad sammansättning) i de förenade målen T-222/99, T-327/99 och T-329/99, Martinez m.fl. mot parlamentet, i vilket det förs talan om att denna dom skall upphävas,

i vilket den andra parten är:

Europaparlamentet, företrädd av G. Garzón Clariana, J. Schoo och H. Krück, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: franska.

Charles de Gaulle, Europaparlamentet, Paris (Frankrike),

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (plenum)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena P. Jann, C.W. A. Timmermans (referent), C. Gulmann, J.N. Cunha Rodrigues och A. Rosas, samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric och S. von Bahr,

generaladvokat: D. Ruíz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Jean-Claude Martinez har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 11 december 2001, med stöd av artikel 225 EG och artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 2 oktober 2001 i de förenade målen T-222/99, T-327/99 och T-329/99, Martinez m.fl. mot

parlamentet (REG 2001, s. II-2823, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogillade klagandens talan om ogiltigförklaring av Europaparlamentets beslut av den 14 september 1999 om tolkningen av artikel 29.1 i parlamentets arbetsordning och om upplösning, med retroaktiv verkan, av Tekniska gruppen för oberoende ledamöter (TDI) — blandade gruppen (nedan kallad den omtvistade rättsakten).

2 Genom särskild handling, som inkom till domstolens kansli samma dag, ansökte Jean-Claude Martinez med stöd av artikel 242 EG även om uppskov med verkställigheten av den överklagade domen. Denna ansökan avslogs emellertid genom beslut av domstolens ordförande av den 21 februari 2002 i de förenade målen C-486/01 P(R) och C-488/01 P(R), Front national och Martinez mot parlamentet (REG 2002, s. I-1843), av särskilt det skälet att ett beviljande av sådant uppskov inte skulle förhindra den allvarliga och irreparabla skada som klaganden åberopade.

Tillämpliga bestämmelser

3 I artikel 29 i Europaparlamentets arbetsordning, i dess lydelse vid tiden för de faktiska omständigheterna i målet (EGT L 202, 1999, s. 1, nedan kallad arbetsordningen), med rubriken "Bildande av politiska grupper", föreskrivs följande:

"1. Ledamöter får bilda grupper efter politisk tillhörighet.

2. En politisk grupp skall omfatta ledamöter från mer än en medlemsstat. För att bilda en politisk grupp fordras minst 23 ledamöter om de kommer från två medlemsstater, 18 ledamöter om de kommer från tre medlemsstater och 14 ledamöter om de kommer från fyra eller fler medlemsstater.

3. En ledamot får inte tillhöra mer än en politisk grupp.

4. Bildandet av en politisk grupp skall anmälas till talmannen. Anmälan skall omfatta gruppens namn, dess medlemmar och dess styrelseledamöter.

..."

4 I artikel 30 i arbetsordningen, vilken bestämmelse avser grupplösa ledamöter, föreskrivs följande:

"1. Ledamöter som inte tillhör någon politisk grupp skall ha tillgång till ett sekretariat. Närmare regler skall fastställas av presidiet på förslag av generalsekreteraren.

2. Presidiet skall även avgöra sådana ledamöters ställning och parlamentariska rättigheter."

5 I artikel 180 i arbetsordningen, vilken bestämmelse avser tillämpningen av arbetsordningen, föreskrivs följande:

"1. Uppstår tveksamheter vid tillämpningen eller tolkningen av denna arbetsordning, kan talmannen, utan att det påverkar tillämpningen av tidigare beslut inom detta område, hänvisa frågan till behörigt utskott för beredning.

Om en ordningsfråga tas upp i enlighet med artikel 142 kan talmannen likaledes hänvisa frågan till behörigt utskott.

2. Utskottet skall avgöra om det är nödvändigt att föreslå en ändring av arbetsordningen. I så fall skall förfarandet i artikel 181 tillämpas.

3. Beslutar utskottet att en tolkning av gällande arbetsordning är tillräcklig, skall det översända sin tolkning till talmannen som skall underrätta parlamentet.

4. Om en politisk grupp eller minst 32 ledamöter framför invändningar mot utskottets tolkning, skall frågan gå till omröstning i parlamentet. Texten skall antas med enkel majoritet, under förutsättning att minst en tredjedel av samtliga ledamöter är närvarande. Vid avslag skall frågan återförvisas till utskottet.

5. Tolkningar som inte bestrids och tolkningar som antas av parlamentet skall i kursiv stil fogas som förklarande kommentarer till berörda artiklar tillsammans med beslut om hur arbetsordningen skall tillämpas.

6. Dessa förklarande kommentarer skall utgöra prejudikat för framtida tillämpning och tolkning av de berörda artiklarna.

..."

Bakgrund till tvisten

6 Av den överklagade domen framgår att parlamentets talman den 19 juli 1999 informerades om att en ny politisk grupp med namnet "Tekniska gruppen för oberoende ledamöter — blandade gruppen" (nedan kallad TDI-gruppen), hade bildats. Syftet med att bilda denna grupp uppgavs vara att säkerställa att alla ledamöter ges möjlighet att utöva sitt mandat i parlamentet. Ordförandena i de övriga politiska grupperna gjorde invändningar beträffande bildandet av denna grupp på grund av att det saknades gemensam politisk tillhörighet mellan dess olika medlemmar. Parlamentets utskott för konstitutionella frågor (nedan kallat utskottet för konstitutionella frågor) förelades därför i enlighet med artikel 180.1 i arbetsordningen en begäran om tolkning av artikel 29.1 i arbetsordningen.

7 Ordföranden för detta utskott underrättade i skrivelse av den 28 juli 1999 parlamentets talman om den begärda tolkningen. I denna skrivelse angavs bland annat följande:

"Under sammanträdet som utskottet för konstitutionella frågor höll den 27 och 28 juli 1999 bereddes begäran om tolkning av artikel 29.1 i arbetsordningen som hänskjutits till utskottet av talmanskonferensen vid sammanträde den 21 juli 1999.

Efter ett fördjupat åsiktsutbyte och med femton röster för, två röster emot och en nedlagd röst, tolkar utskottet för konstitutionella frågor artikel 29.1 i arbetsordningen på följande sätt:

Anmälan om bildandet av [TDI-gruppen] är inte förenlig med artikel 29.1 i [arbetsordningen].

Anmälan om bildandet av denna grupp, i synnerhet bilaga 2 till skrivelsen om bildandet som ställts till Europaparlamentets talman, utesluter nämligen all politisk tillhörighet. Anmälan medför fullständigt politiskt oberoende för de olika medlemmarna som anslutit sig till gruppen.

Jag föreslår att ni infogar följande text som en anteckning avseende tolkningen av artikel 29.1:

'Bildandet av en grupp som öppet förnekar alla former av politiska egenskaper och alla former av politisk tillhörighet bland sina medlemmar kan inte tillåtas med stöd av denna artikel.'

..."

8 Vid sitt plenarsammanträde den 13 september 1999 informerades parlamentet av talmannen om innehållet i denna skrivelse. Sedan TDI-gruppen med stöd av artikel 180.4 i arbetsordningen hade framfört en invändning mot den anteckning angående tolkningen som föreslagits av utskottet för konstitutionella frågor, röstade parlamentet om anteckningen angående tolkningen, varvid majoriteten av parlamentets ledamöter antog texten vid plenarsammanträdet den 14 september 1999.

9 Jean-Claude Martinez och Charles de Gaulle ansåg vid dessa förhållanden att resultatet av denna omröstning var till deras nackdel och väckte därför, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 oktober 1999, talan om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten.

10 I särskild handling begärde Jean-Claude Martinez och Charles de Gaulle med stöd av artikel 242 EG även uppskov med verkställigheten av den omtvistade rättsakten. I beslut av den 25 november i mål T-222/99 R, Martinez och de Gaulle mot parlamentet (REG 1999, s. II-3397), biföll förstainstansrättens ordförande denna begäran och meddelade att beslut om rättegångskostnaderna skulle fattas i samband med avgörandet i sakfrågan.

Den överklagade domen

11 Förstainstansrätten tog upp Jean-Claude Martinez och Charles de Gaulles talan till sakprövning men ogillade den.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

12 Vad för det första gäller frågan huruvida talan kunde tas upp till sakprövning ogillade förstainstansrätten på nedan angivna skäl de av parlamentet åberopade invändningarna om rättegångshinder, nämligen dels att lagenligheten av den omtvistade rättsakten inte kunde granskas av gemenskapsdomstol, dels att denna rättsakt inte berörde sökandena direkt och personligen i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG.

13 Beträffande den av parlamentet gjorda invändningen om rättegångshinder, att talan inte kunde väckas mot rättsakten, gjorde förstainstansrätten i punkterna 59–62 i den överklagade domen den bedömningen att en sådan rättsakt — eftersom den påverkar villkoren för de berörda ledamöternas parlamentariska arbete — inte kan anses vara en rättsakt som uteslutande hör till organisationen av parlamentets eget arbete utan följaktligen måste kunna utgöra föremål för gemenskapsdomstolens legalitetsprövning i enlighet med artikel 230 första stycket EG.

14 Därefter ansåg förstainstansrätten, som svar på den invändning genom vilken parlamentet hade ifrågasatt huruvida de i artikel 230 fjärde stycket EG föreskrivna villkoren för upptagande till sakprövning var uppfyllda, i punkterna 65–72 i den överklagade domen att sökandena visst berördes direkt och personligen av den omtvistade rättsakten.

15 När det gäller det första av dessa villkor fastslog förstainstansrätten i punkt 65 i den överklagade domen närmare bestämt följande:

"När det gäller frågan huruvida rättsakten av den 14 september 1999 direkt berör sökandena slår förstainstansrätten, med stöd av bedömningen i punkterna 59 och 60 ovan, fast att nämnda rättsakt, utan ytterligare åtgärder, hindrar Jean-Claude Martinez och Charles de Gaulle ... från att genom TDI-gruppen bilda en politisk grupp i den mening som avses i artikel 29 i arbetsordningen. Detta inverkar direkt menligt på villkoren för utövandet av deras uppgifter. Ovannämnda rättsakt måste således anses påverka sökandena direkt."

16 Beträffande det andra föreskrivna villkoret ansåg förstainstansrätten i punkt 72 i den överklagade domen att den omtvistade rättsakten berörde sökandena personligen på grund av en faktisk situation som var utmärkande för dem i förhållande till alla andra personer.

17 Följaktligen lämnade förstainstansrätten den av parlamentet gjorda invändningen om rättegångshinder utan bifall och fastslog i punkt 75 i den överklagade domen att Jean-Claude Martinez och Charles de Gaulles talan om ogiltigförklaring skulle tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

18 Vad för det andra gäller talan i sak delade förstainstansrätten upp sökandenas argumentation i sex grunder.

19 Beträffande den första grunden, att den omtvistade rättsakten skulle ha grundats på en felaktig tolkning av artikel 29.1 i arbetsordningen, gjorde förstainstansrätten i punkt 81 i den överklagade domen den bedömningen att "[e]n sådan bestämmelse som återfinns i en artikel om 'bildandet av politiska grupper' ... med nödvändighet [måste] läsas så att ledamöter som väljer att bilda en grupp i parlamentet endast kan göra det på grundval av politisk tillhörighet. Orden i sig i artikel 29.1 i arbetsordningen, i förening med rubriken till den artikel som innehåller orden, leder alltså till att man kan bortse från sökandenas påstående som grundas på att kriteriet angående politisk tillhörighet som föreskrivs i denna bestämmelse inte är tvingande."

20 Förstainstansrätten angav vidare i punkterna 85 och 92 i den överklagade domen att parlamentets tidigare inställning till anmälningar om bildande av andra politiska grupper samt det faktum att parlamentet inte reagerat på att medlemmar i en politisk grupp röstat olika vid plenarsammanträden inte kunde tolkas som bevis för att det skulle vara valfritt att tillämpa villkoret avseende politisk tillhörighet i artikel 29.1 arbetsordningen. Parlamentets inställning till anmälningar om bildande av andra grupper var nämligen endast uttryck för "en annan bedömning än i förevarande fall ... när det gäller iakttagandet av kravet på politisk tillhörighet", medan det förhållandet att medlemmar i samma politiska grupp röstar olika inte kunde vara "ett bevis på frånvaron av politisk tillhörighet, utan på ledamotens obundna mandat", vilken princip fastslås i artikel 4.1 i akten av den 20 september 1976 om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet (EGT L 278, s. 5) och i artikel 2 i arbetsordningen.

21 Vad gäller den andra grunden, att parlamentet skulle ha åsidosatt likabehandlingsprincipen och bestämmelser i arbetsordningen, samt att den omtvistade rättsakten skulle sakna rättslig grund, eftersom parlamentet felaktigt skulle ha kontrollerat TDI-gruppens förenlighet med artikel 29.1 i arbetsordningen och ansett att medlemmarna i denna grupp saknar gemensam politisk tillhörighet, konstaterade förstainstansrätten först och främst i punkt 101 i den överklagade domen att i enlighet med artikel 180 i arbetsordningen är "[parlamentet] behörigt att, i förekommande fall, genom att utskottet för konstitutionella frågor anhängiggörs, övervaka att tillämpning och tolkning av bestämmelserna i dess interna arbetsordning sker korrekt. I det avseendet har parlamentet särskilt behörighet att, på det sätt som har skett i förevarande fall, kontrollera att kravet på politisk tillhörighet i artikel 29.1 i arbetsordningen efterlevs av en grupp vars bildande anmälts [till] parlamentets talman i enlighet med punkt 4 i samma artikel. Att neka parlamentet en sådan behörighet skulle innebära att parlamentet inte kan ge den senare bestämmelsen någon ändamålsenlig verkan."

22 Förstainstansrätten behandlade därefter frågan hur långt parlamentets utrymme för skönsmässig bedömning sträcker sig i fråga om denna kontrollrätt och konstaterade i punkt 102 i den överklagade domen att varken i artikel 29 eller i någon annan bestämmelse i arbetsordningen definieras begreppet politisk tillhörighet. I punkt 103 i samma dom ansåg förstainstansrätten följdriktigt att "ledamöter som anmäler att de bildar en grupp med tillämpning av [artikel 29 i arbetsordningen] antas dela politisk tillhörighet, även om den är mycket begränsad". I punkt 104 i nämnda dom slog förstainstansrätten emellertid fast att detta antagande inte skall anses vara omöjligt att motbevisa eftersom parlamentet med stöd av sin kontrollrätt har "rätt att pröva huruvida kravet i artikel 29.1 i arbetsordningen har iakttagits när ... ledamöterna som anmäler bildandet av en grupp öppet utesluter all politisk tillhörighet sinsemellan, och därigenom tydligt inte beaktar ovannämnda krav".

23 Förstainstansrätten undersökte slutligen huruvida parlamentets uppfattning att TDI-gruppen inte uppfyllde kravet på politisk tillhörighet i artikel 29.1 i arbetsordningen var välgrundad och drog — efter en grundlig analys av innehållet i anmälan om bildandet av denna grupp samt av en skrivelse från ledamöterna i Lista Emma Bonino till övriga ledamöter den 13 september 1999 — i punkt 120 i den överklagade domen den slutsatsen att "parlamentet på goda grunder ansett

att anmälan om bildandet av TDI-gruppen gav uttryck för en fullständig och uppenbar frånvaro av politisk tillhörighet mellan gruppens medlemmar. I motsats till vad sökandena har hävdat har parlamentet inte genom detta handlande satt sig till doms över gruppmedlemmarnas politiska tillhörighet. Parlamentet har endast konstaterat att med hänsyn till ovannämnda anmälan, har medlemmarna öppet förnekat all sådan tillhörighet, och därigenom själva brutit presumtionen om politisk tillhörighet .... Under dessa omständigheter kunde parlamentet inte annat än slå fast att TDI-gruppen inte hade efterlevt artikel 29.1 i arbetsordningen. I annat fall skulle bestämmelsen sakna all ändamålsenlig verkan".

24 Vad beträffar den tredje grunden, att parlamentet skulle ha åsidosatt likabehandlingsprincipen i förhållande till medlemmarna i TDI-gruppen, underkände förstainstansrätten denna efter att ha slagit fast att den invändning om rättsstridighet som anförts mot artiklarna 29.1 och 30 i arbetsordningen kunde tas upp till sakprövning.

25 I punkt 149 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten bland annat att ovannämnda bestämmelser "utgör interna organisationsåtgärder som motiveras av parlamentets särdrag, av kraven på att dess verksamhet skall fungera och det ansvar och de mål som parlamentet har enligt [EG]-fördraget". I punkt 152 i samma dom tillade förstainstansrätten att den skillnad som görs i artiklarna 29.1 och 30 i arbetsordningen mellan två slag av ledamöter är motiverad med anledning av att de ledamöter som tillhör en politisk grupp, till skillnad från de grupplösa ledamöterna vilka deltar i sammanträdena på de villkor som fastställts av parlamentets presidium, uppfyller ett krav i arbetsordningen som följer av en strävan efter legitima mål. Förstainstansrätten åberopade därvid närmare bestämt behovet av en effektiv organisation av arbetet och institutionens förfaranden för att göra det möjligt för ledamöterna att uttrycka gemensamma politiska viljor och komma fram till kompromisser, omfattningen av parlamentets ansvar för förverkligandet av de uppgifter som gemenskapen har enligt fördraget och för processen att anta gemenskapsrättsakter som är nödvändiga för att fullgöra dessa uppgifter samt behovet av att lokalpolitisk separatism överbryggs och av att den europeiska integration som avses i fördraget främjas.

26 Vidare slog förstainstansrätten i punkterna 155 och 165 i den överklagade domen fast att skillnaderna i behandlingen av grupplösa ledamöter och ledamöter som tillhör en politisk grupp inte följer av den omtvistade rättsakten eller bestämmelserna i artikel 29.1 jämförda med dem i artikel 30 i arbetsordningen, utan av en rad andra av parlamentets interna bestämmelser, vilka räknas upp i punkt 156 i den överklagade domen, mot vilka ingen invändning om rättsstridighet gjorts.

27 Vad gäller grunden att den omtvistade rättsakten skulle medföra en oberättigad diskriminering, eftersom den förbjuder bildandet av TDI-gruppen medan bildandet av en rad andra tekniska grupper har tillåtits under nuvarande och tidigare mandatperioder, gjorde förstainstansrätten i punkt 171 i den överklagade domen den bedömningen att eftersom parlamentet på goda grunder slagit fast att TDI-gruppen inte existerar eftersom dess anmälan om bildande inte överensstämde med artikel 29.1 i arbetsordningen, med motiveringen att medlemmarna i nämnda grupp öppet hade frånsagt sig all politisk tillhörighet sinsemellan och förnekat att gruppen hade någon politisk karaktär, kan sökandena i vilket fall som helst inte med framgång åberopa den annorlunda bedömning som parlamentet gjort avseende vissa anmälningar om bildande av grupper i parlamentet under föregående mandatperioder. I punkt 172 preciserade förstainstansrätten att sökandena inte har ifrågasatt parlamentets uppgift om att de som har anmält bildandet av dessa olika andra grupper, till skillnad från de ledamöter som anmält bildandet av TDI-gruppen, inte i något fall öppet har uteslutit all politisk tillhörighet bland ledamöterna.

28 Förstainstansrätten gjorde i punkt 184, som svar på sökandenas hänvisning till principen om skydd för berättigade förväntningar, den bedömningen att det faktum att parlamentet inte har invänt mot anmälningar om bildandet av grupper som inte uppvisar samma särdrag som TDI-gruppen inte kan anses utgöra en tydlig försäkran som väckt grundade förhoppningar hos de ledamöter som anmält bildandet av den senare gruppen om att gruppen är förenlig med artikel 29.1 i arbetsordningen. I punkt 185 i samma dom anförde förstainstansrätten i detta avseende att gruppens förenlighet med denna bestämmelse ifrågasattes redan när bildandet av denna grupp anmäldes samt att det inte heller framgår av akten att de ledamöter som anmält bildandet skulle ha mottagit en tydlig försäkran från något av parlamentets organ, mellan tidpunkten då lagenligheten av deras grupp ifrågasattes och tidpunkten då den omtvistade rättsakten antogs, som kunde ge upphov till en berättigad förväntning hos dem.

29 Vad slutligen gäller sökandenas invändning att den politiska tillhörigheten bland medlemmarna i vissa politiska grupper skulle ha framstått som tvivelaktig vid nyligen genomförda omröstningar avseende känsliga politiska frågor, vid vilka medlemmarna i TDI-gruppen däremot skulle ha uppvisat en stor politisk enighet, konstaterade förstainstansrätten i punkt 191 i den överklagade domen dels att sökandena inte har anfört någon omständighet som kan anses bevisa att dessa politiska grupper, såsom TDI-gruppen, öppet skulle ha förnekat all politisk tillhörighet, dels att det faktum att medlemmar i samma grupp röstat olika i särskilda frågor inte i detta avseende kan anses utgöra en sådan omständighet.

30 Vad gäller den fjärde grunden, att parlamentet skulle ha åsidosatt principen om demokrati, slog förstainstansrätten i punkt 200 i den överklagade domen fast att "även om principen om demokrati förvisso utgör ett grundläggande element inom Europeiska unionen ... hindrar den inte parlamentet från att vidta interna organisationsåtgärder i syfte att, såsom i fråga om bestämmelserna i artiklarna 29.1 och 30 i arbetsordningen, på bästa sätt fullgöra sin institutionella roll med hänsyn till sina egna särdrag, och uppnå de ändamål som den har tillskrivits genom fördragen ...". Förstainstansrätten erinrade därvid om att det är riktigt att de som utgör grupplösa ledamöter vid utövandet av sina uppdrag är uteslutna från en rad parlamentariska, ekonomiska, administrativa och materiella privilegier som tillerkänns de politiska grupperna. En sådan situation uppkommer emellertid varken på grund av bestämmelserna i artiklarna 29.1 och 30 i arbetsordningen eller den omtvistade rättsakten, utan på grund av parlamentets interna föreskrifter som angivits i punkt 156 i samma dom, vars lagenlighet sökandena inte har bestridit.

31 Vad gäller sökandenas femte grund, att parlamentet skulle ha åsidosatt principen om föreningsfrihet, konstaterade förstainstansrätten i punkt 232 i den överklagade domen att även om denna princip kan tillämpas på parlamentets interna organisation, är den inte absolut, eftersom utövandet av föreningsrätten kan begränsas av legitima skäl så länge dessa begränsningar, med hänsyn till det eftersträvade målet, inte utgör ett orimligt och oacceptabelt ingripande som påverkar själva innehållet i dessa rättigheter. I förevarande fall ansåg förstainstansrätten i punkt 233 i samma dom att principen om föreningsfrihet inte hindrar

att parlamentet, inom ramen för sin interna organisationsbehörighet, gör ledamöters bildande av en grupp inom parlamentet beroende av ett villkor om politisk tillhörighet som föranleds av en strävan efter att uppnå legitima mål och liksom i den omtvistade rättsakten förbjuder bildandet av en grupp som på samma sätt som TDI-gruppen uppenbarligen inte uppfyller ett sådant krav.

32 Vad slutligen gäller den sjätte och sista grunden, att parlamentet skulle ha åsidosatt medlemsstaternas gemensamma parlamentariska traditioner, konstaterade förstainstansrätten i punkt 240 i den överklagade domen att även om det antas att den rättspraxis enligt vilken gemenskapsdomstolen, i syfte att säkerställa skyddet för grundläggande rättigheter, skall utgå från medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner är analogt tillämplig på de senares gemensamma parlamentariska traditioner, kan inte den omtvistade rättsakten anses strida mot en parlamentarisk tradition som är gemensam för medlemsstaterna i den mån den förbjuder bildandet av grupper vars medlemmar liksom i förevarande fall förnekar all politisk tillhörighet sinsemellan. Förstainstansrätten preciserade därvid i punkterna 241 och 242 i samma dom att de uppgifter som sökandena lämnat i sina inlagor på sin höjd visar att bildandet av tekniska eller blandade grupper tillåts i en och annan nationell parlamentarisk församling. Däremot leder inte uppgifterna till att man kan utesluta att de nationella parlament, som liksom parlamentet gör bildandet av en grupp inom dem beroende av krav på politisk tillhörighet mellan medlemmarna i denna skulle göra en likadan tolkning av en anmälan av en grupp som kan jämställas med TDI-gruppen som den som parlamentet gjort i den omtvistade rättsakten. Enligt förstainstansrätten gör uppgifterna inte heller det möjligt att slå fast att det i majoriteten av medlemsstaternas parlament skulle vara möjligt att bilda en sådan grupp som TDI-gruppen, vars medlemmar uttryckligen anger att den inte har någon politisk karaktär.

33 Följaktligen ogillade förstainstansrätten talan om ogiltigförklaring.

Överklagandet

34 Genom sitt överklagande har Jean-Claude Martinez begärt att domstolen upphäver den överklagade domen, bifaller hans yrkanden vid förstainstansrätten eller i vart fall återförvisar målet till förstainstansrätten samt förpliktar parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanser.

35 Jean-Claude Martinez har åberopat sex grunder till stöd för sin talan. Dessa avser för det första att den omtvistade rättsakten har grundats på en felaktig tolkning av artikel 29.1 i arbetsordningen, för det andra att det saknas rättslig grund för den kontroll som parlamentet har gjort av om anmälan om bildandet av TDI-gruppen överensstämde med denna artikel samt att likabehandlingsprincipen och bestämmelser i arbetsordningen åsidosatts, för det tredje att likabehandlingsprincipen åsidosatts i förhållande till medlemmarna i TDI-gruppen, för det fjärde att principen om demokrati åsidosatts, för det femte att principen om föreningsfrihet åsidosatts och slutligen att medlemsstaternas gemensamma parlamentariska traditioner åsidosatts.

36 Parlamentet har yrkat att överklagandet i vissa delar inte tas upp till sakprövning och i övriga delar ogillas samt att Jean-Claude Martinez förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

37 Det skall inledningsvis påpekas att om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning eller om det är uppenbart ogrundat, kan domstolen, enligt artikel 119 i domstolens rättegångsregler, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut, utan att inleda det muntliga förfarandet.

Den första grunden

38 Genom sin första grund har Jean-Claude Martinez hävdat att den omtvistade rättsakten har grundats på en felaktig tolkning av artikel 29.1 i arbetsordningen. Han har därvid gjort gällande att begreppet "politisk tillhörighet" i denna bestämmelse skall förstås på så sätt att den tillåter grupper av ledamöter bortom statsgränser och främjar grupperingar på ideologisk eller annan samhörighetsgrund framför grupperingar utifrån nationell tillhörighet. I förevarande fall är den eftersträvade samhörigheten viljan hos medlemmarna i TDI-gruppen att åtnjuta samma rättigheter och förmåner som medlemmarna i andra politiska grupper har. Enligt Jean-Claude Martinez — som i detta avseende har hänvisat till att det i parlamentet för närvarande finns en annan grupp av starkt teknisk karaktär mot vilken invändning inte gjorts, nämligen Gruppen för demokratiernas och mångfaldens Europa — har parlamentet gjort sig skyldigt till maktmissbruk genom att vägra att erkänna bildandet av TDI-gruppen och har förstainstansrätten tillämpat denna bestämmelse i arbetsordningen fel.

39 Domstolen erinrar i detta avseende om att när en klagande har ifrågasatt förstainstansrättens tolkning eller tillämpning av gemenskapsrätten kan de rättsfrågor som prövades av förstainstansrätten på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande (se dom av den 13 juli 2000 i mål C-210/98 P, Salzgitter mot kommissionen, REG 2000, s. I-5843, punkt 43). Om klaganden inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan åberopats vid förstainstansrätten, skulle överklagandeinstitutet förlora en del av sin innebörd (se bland annat dom av den 6 mars 2003 i mål C-41/00 P, Interporc mot kommissionen, REG 2003, s. I-2125, punkt 17).

40 Det framgår emellertid av artikel 225 EG, artikel 58 första stycket i domstolens stadga och artikel 112.1 c i dess rättegångsregler att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävning av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande (se bland annat dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 34, av den 8 januari 2002 i mål C-248/99 P, Frankrike mot Monsanto och kommissionen, REG 2002, s. I-1, punkt 68, och i det ovannämnda målet Interporc mot kommissionen, punkt 15).

41 I förevarande fall har Jean-Claude Martinez emellertid inte i sin första grund angett på vilket sätt förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 108–119 respektive 81–89 i den överklagade domen förkasta de argument som han hade lagt fram där, utan har endast upprepat dessa argument.

42 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning på denna grund.

Den andra grunden

43 Jean-Claude Martinez har genom sin andra grund i huvudsak bestridit dels lagenligheten av parlamentets kontroll av förenligheten av anmälan om bildandet av TDI-gruppen med artikel 29.1 i arbetsordningen, dels resultaten av denna kontroll.

44 Genom den första delen av denna grund har Jean-Claude Martinez hävdat att förstainstansrätten gjorde en felaktig tolkning av artikel 180 i arbetsordningen när den i den första meningen i punkt 101 i den överklagade domen slog fast att parlamentet är behörigt att övervaka att tillämpning och tolkning av bestämmelserna i dess interna arbetsordning sker korrekt. Enligt klaganden ger nämligen bestämmelserna i artikel 180 parlamentet endast en möjlighet att rådfråga utskottet för konstitutionella frågor men dessa bestämmelser ger inte i något fall detta utskott en behörighet att kontrollera att bestämmelserna i denna arbetsordning tillämpas och tolkas korrekt.

45 I detta avseende skall det för det första påpekas att det framgår av själva ordalydelsen av artikel 180.1 i arbetsordningen att, om det uppstår tveksamheter vid tillämpningen eller tolkningen av arbetsordningen eller om en ordningsfråga tas upp i enlighet med artikel 142 i arbetsordningen, parlamentets talman kan

hänvisa frågan till behörigt utskott för beredning, vilken lydelse ger stöd åt ståndpunkten att parlamentet är behörigt att övervaka att tillämpning och tolkning av bestämmelserna i dess interna arbetsordning sker korrekt.

46 Det skall för det andra konstateras att i punkterna 2–5 i artikel 180 i arbetsordningen ges utskottet behörighet att föreslå ändringar av arbetsordningen (punkt 2) eller tolkningar av denna som anses antagna om de inte bestrids eller som, om en politisk grupp eller minst 32 ledamöter framför invändningar, kan antas av parlamentet med enkel majoritet under förutsättning att minst en tredjedel av samtliga ledamöter är närvarande (punkterna 3–5).

47 Det framgår klart av en tolkning av dessa bestämmelser i förening med artikel 180.6 i arbetsordningen, enligt vilken dessa tolkningar skall utgöra prejudikat för framtida tillämpning och tolkning av de berörda bestämmelserna, att parlamentet mycket riktigt förfogar över den kontrollrätt som Jean-Claude Martinez nekar det.

48 Av detta följer att förstainstansrätten inte gjorde sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning när den i punkt 101 i den överklagade domen slog fast att parlamentet enligt ovannämnda artikel 180 är behörigt att — i förekommande fall genom att frågan hänskjuts till utskottet för konstitutionella frågor — övervaka att tillämpning och tolkning av bestämmelserna i dess interna arbetsordning sker korrekt.

49 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grundens första del.

50 Genom den andra grundens andra del har Jean-Claude Martinez lagt förstainstansrätten till last att den har gjort sig skyldig till ett dubbelt fel. För det första konstaterade den felaktigt i punkt 104 i den överklagade domen att antagandet att det finns politisk tillhörighet mellan ledamöter som anmäler att de bildar en grupp är ett antagande som kan brytas, eftersom enbart de omständigheterna att en gemensam position antas och att en grupp bildas för att säkerställa att alla ledamöter ges möjlighet att utöva sitt mandat i parlamentet fullt ut i sig återspeglar just en förekomst av politisk tillhörighet i den mening som avses i artikel 29.1 i arbetsordningen. För det andra misstog sig förstainstansrätten när den i punkt 122 i domen konstaterade att det förhållandet att inget initiativ som har tagits av TDI-gruppen har föreslagits av ledamöter som företräder fler än en medlem i denna grupp bekräftar den fullständiga avsaknaden av politisk tillhörighet bland gruppens medlemmar. Enligt klaganden har nämligen olika politiska medlemmar i TDI-gruppen gått samman vid ett flertal tillfällen i syfte att lägga fram en text.

51 Vad för det första gäller klagandens argument, att det förhållandet att en gemensam position antagits och att en grupp bildats för att säkerställa att alla ledamöter ges möjlighet att utöva sitt mandat i parlamentet fullt ut, återspeglar förekomsten av politisk tillhörighet, skall det påpekas att såsom framgår bland annat av punkterna 110–119 i den överklagade domen har antagandet om politisk tillhörighet i förevarande fall brutits enbart av det skälet att de ledamöter som hade anmält bildandet av TDI-gruppen uttryckligen hade uteslutit all politisk tillhörighet mellan sig, vilket uteslutande inte har motsagts inom ramen för detta överklagande.

52 Det var således med rätta som förstainstansrätten i punkt 120 i domen kunde slå fast att parlamentet inte genom detta handlande satte sig till doms över TDI-gruppmedlemmarnas politiska tillhörighet utan endast konstaterade att medlemmarna med hänsyn till ovannämnda anmälan öppet hade förnekat all sådan tillhörighet och därigenom själva brutit presumtionen om politisk tillhörighet.

53 Vad för det andra gäller argumentet att olika politiska medlemmar i TDI-gruppen vid ett flertal tillfällen gått samman i syfte att lägga fram en text, vilken omständighet skulle bekräfta förekomsten av politisk tillhörighet mellan dessa

medlemmar, skall det påpekas att såsom framgår av artikel 225 EG och artikel 58 i EG-stadgan för domstolen skall ett överklagande vara begränsat till rättsfrågor. Förstainstansrätten är således ensam behörig att fastställa och bedöma de relevanta faktiska omständigheterna samt att bedöma vilket värde som skall tillmätas de bevis som lagts fram för den, utom i det fall då dessa omständigheter eller bevis har missuppfattats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, REG 1994, s. I-1981, punkterna 49 och 66, av den 15 oktober 2002 i de förenade målen C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P, C-252/99 P och C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. I-8375, punkt 194, och av den 7 november 2002 i de förenade målen C-24/01 P och C-25/01 P, Glencore och Compagnie Continentale mot kommissionen, REG 2002, s. I-10119, punkt 65).

54 I förevarande fall har Jean-Claude Martinez emellertid inte åberopat någon omständighet som styrker vare sig en missuppfattning av bevis som lagts fram för förstainstansrätten eller materiella felaktigheter i förstainstansrättens konstateranden avseende handlingarna i målet. Klaganden har tvärtemot i sitt överklagande bekräftat att de omständigheter som åberopats till stöd för påståendet att det finns politisk tillhörighet mellan medlemmarna i TDI-gruppen härrör från tiden efter den omtvistade rättsakten.

55 Det är således uppenbart att överklagandet i vissa delar inte kan vinna bifall på den andra grundens andra del och i övriga delar inte kan tas upp till sakprövning.

56 Mot bakgrund av övervägandena ovan kan överklagandet således inte i någon del vinna framgång på den andra grunden.

Den tredje grunden

57 Genom sin tredje grund, som består av tre delar, har Jean-Claude Martinez åberopat att likabehandlingsprincipen åsidosatts i förhållande till medlemmarna i TDI-gruppen.

58 Genom den första delen av denna grund har Jean-Claude Martinez gjort gällande att förstainstansrätten i punkt 165 i den överklagade domen medgav att det förekommer diskriminering mellan de ledamöter som tillhör en politisk grupp och de grupplösa ledamöterna men begränsade sig till att ange att skillnaden i behandling inte följer av den omtvistade rättsakten utan av andra bestämmelser i arbetsordningen än dem i artikel 29.1 i denna eller av bestämmelser av administrativ natur vars lagenlighet inte ifrågasattes vid förstainstansrätten. Trots att någon invändning om rättsstridighet inte gjorts avseende dessa bestämmelser borde förstainstansrätten emellertid ha tagit hänsyn till de rättsliga följderna av denna diskriminering, som den aldrig borde godkänna.

59 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att tvärtemot vad Jean-Claude Martinez har gjort gällande godkände förstainstansrätten inte alls den skillnad i behandling som finns mellan ledamöter som är medlemmar i politiska grupper och grupplösa ledamöter, eftersom denna institution i punkt 157 i den överklagade domen tvärtemot anmodade parlamentet att kontrollera om sådana skillnader i behandling mellan dessa två kategorier av ledamöter är helt nödvändiga och rättfärdigade med hänsyn till de berättigade mål som eftersträvas av denna institution och att i förekommande fall avhjälpa ojämlikheter i de bestämmelser om parlamentets interna organisation som inte uppfyller kravet på nödvändighet och som således skulle kunna anses vara diskriminerande vid en prövning av lagenligheten som skulle kunna krävas av gemenskapsdomstolen på grund av rättsakter som parlamentet antagit med tillämpning av dessa bestämmelser.

60 Förstainstansrätten påpekade emellertid upprepade gånger, bland annat i punkterna 155, 165 och 210 i den överklagade domen, att dessa skillnader i behandling, vars förekomst inte bestrids av parlamentet, inte följer av vare sig den omtvistade rättsakten eller av bestämmelserna i artiklarna 29.1 och 30 i arbetsordningen, utan av en rad andra bestämmelser om parlamentets interna organisation, vilka anges i punkt 156 i samma dom, vars lagenlighet inte ifrågasattes av klaganden vid förstainstansrätten.

61 Eftersom Jean-Claude Martinez inte har bestridit att han vid förstainstansrätten inte åberopade att dessa bestämmelser var rättsstridiga, kan det inte heller läggas förstainstansrätten till last att den inte kom fram till de av honom hävdade rättsliga följderna av skillnaderna i behandling.

62 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på denna första del av den tredje grunden.

63 Genom den tredje grundens andra del har Jean-Claude Martinez gjort gällande dels att han varit föremål för diskriminerande behandling genom att det vid bildandet av andra tekniska grupper aldrig har inträffat att en anmälan om bildande, som lagts fram i enlighet med fastställda regler av erforderligt antal ledamöter, har prövats på förhand, dels att TDI-gruppen under dessa omständigheter med rätta borde ha kunnat förlita sig på den tolkning av artikel 29.1 i arbetsordningen som gällt fram till dess.

64 I detta avseende är det tillräckligt att konstatera att i denna del av den tredje grunden har Jean-Claude Martinez inte angett på vilket sätt förstainstansrätten

gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den i punkterna 183–186 i den överklagade domen avfärdade de argument som han hade åberopat utan endast har upprepat dessa argument.

65 I enlighet med den rättspraxis som nämnts i punkt 40 i detta beslut är det uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning på denna andra del av den tredje grunden.

66 Genom den tredje grundens tredje del har Jean-Claude Martinez hävdat att förstainstansrätten felaktigt underkände de omständigheter som hade till syfte att visa på enhetligheten hos TDI-gruppens ledamöters röster på den grunden att det var fråga om omständigheter som härrörde från perioden efter antagandet av den omtvistade rättsakten, trots att dessa omständigheter var av sådan natur att de kunde ha varit klargörande för förstainstansrätten vad avser den verkliga politiska tillhörighet som fanns mellan medlemmarna i TDI-gruppen.

67 Det skall i detta avseende påpekas att denna anmärkning är grundad på en uppenbart felaktig tolkning av den överklagade domen.

68 För det första gjorde förstainstansrätten en uttrycklig hänvisning till punkterna 123 och 124 i den överklagade domen genom att i punkt 189 i denna dom slå fast att parlamentets välgrundade bedömning att anmälan om TDI-gruppens bildande inte är förenlig med artikel 29.1 i arbetsordningen inte hade kunnat kullkastas av omständigheten att medlemmarna i denna grupp röstat enhetligt under nyligen avhållna sammanträden. I dessa punkter konstaterade förstainstansrätten bland annat att den samstämmighet vid omröstningarna som noterats i fråga om denna grupp kunde dölja stora skillnader i de individuella politiska bevekelsegrunderna

för hur var och en av dessa medlemmar har röstat och således inte kunde anses utgöra ett tecken på att det finns någon politisk tillhörighet mellan medlemmarna i gruppen.

69 För det andra angav förstainstansrätten i punkt 191 i den överklagade domen också att på de grunder som angetts i punkt 91 i den domen kunde den omständigheten att medlemmar i samma grupp röstat olika i särskilda frågor inte anses som en omständighet som kunde bevisa ett uttryckligt förnekande av all politisk tillhörighet mellan dessa. I punkt 91 slog förstainstansrätten nämligen fast att det förhållandet att medlemmarna i samma politiska grupp röstar olika således inte var ett bevis på frånvaron av politisk tillhörighet, utan på ledamotens obundna mandat.

70 Av detta följer att förstainstansrättens underkännande av de omständigheter som hade till syfte att visa på enhetligheten hos TDI-gruppens ledamöters röster inte var grundat enbart på det förhållandet att dessa röster var från tiden efter antagandet av den omtvistade rättsakten.

71 Mot denna bakgrund är det uppenbart att den tredje grundens tredje del inte kan godtas och att talan inte kan vinna bifall på den tredje grunden till någon del.

Den fjärde grunden

72 Genom sin fjärde grund har Jean-Claude Martinez gjort gällande att principen om demokrati åsidosatts. Enligt klaganden strider det mot denna princip att villkoren

för utövandet av ett mandat i parlamentet påverkas av att en ledamot inte tillhör en politisk grupp och saknar det betydelse att skillnaderna i behandling mellan grupplösa ledamöter och ledamöter som är medlemmar i en politisk grupp inte följer av den omtvistade rättsakten utan av bestämmelser i arbetsordningen avseende vilka ingen invändning om rättsstridighet gjorts.

73 Det skall i detta avseende konstateras att förstainstansrätten i punkt 200 i den överklagade domen betonade att principen om demokrati inte hindrar parlamentet från att anta interna organisationsåtgärder i syfte att, såsom i fråga om bestämmelserna i artiklarna 29.1 och 30 i arbetsordningen, på bästa sätt fullgöra sin institutionella roll med hänsyn till sina egna särdrag och uppnå de ändamål som det har tillskrivits genom fördragen. Förstainstansrätten hänvisade till punkterna 144–149 i sin dom i vilka denna slutsats motiverades.

74 Klaganden har emellertid inte framfört något argument som kan styrka att förstainstansrättens motivering i detta avseende innefattade en felaktig rättstillämpning.

75 Vad för övrigt gäller förstainstansrättens konstaterande att skillnaderna i behandling mellan grupplösa ledamöter och ledamöter som är medlemmar i en politisk grupp inte följer av den omtvistade rättsakten utan av bestämmelser om parlamentets interna organisation, avseende vilka ingen invändning om rättsstridighet gjorts, skall det konstateras att Jean-Claude Martinez inte kan lägga förstainstansrätten till last att den inte kom fram till några rättsliga följder av dessa skillnader i behandling, eftersom, såsom angetts i punkt 61 i detta beslut, han inte har bestridit att han inte har ifrågasatt att dessa bestämmelser är lagenliga.

76 Även om det antas att klaganden genom förevarande överklagande försöker ifrågasätta dessa bestämmelsers lagenlighet, skall det erinras om att det är fast rättspraxis att om en part tillåts att vid domstolen åberopa en ny grund som den

inte hade åberopat vid förstainstansrätten, skulle det innebära den vid domstolen, som har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva den lägre instansens bedömning av de grunder som har behandlats vid den (se bland annat domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., punkt 59, dom av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-3111, punkt 62, och domen i det ovannämnda målet Glencore och Compagnie Continentale mot kommissionen, punkt 62).

77 Av detta följer att det är uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den fjärde grunden och att talan inte kan tas upp till sakprövning såvitt klaganden åberopar en ny grund vid domstolen.

Den femte grunden

78 Genom sin femte grund har Jean-Claude Martinez gjort gällande att principen om föreningsfrihet åsidosatts av förstainstansrätten som inte alls har visat av vilket skäl den begränsning av föreningsfriheten som var grundad på kravet på politisk tillhörighet mellan medlemmarna i en grupp utgör en berättigad åtgärd.

79 I detta avseende är det tillräckligt att konstatera att förstainstansrätten i punkt 233 i den överklagade domen uttryckligen hänvisade till punkterna 145–149 i domen, vilka innehåller en grundlig redogörelse för skälen till att parlamentets uppdelning i grupper grundade på politisk tillhörighet svarar mot berättigade syften.

80 Mot denna bakgrund är det uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den femte grunden.

Den sjätte grunden

81 Jean-Claude Martinez har slutligen genom sin sjätte grund lagt förstainstansrätten till last att den åsidosatt medlemsstaternas gemensamma parlamentariska traditioner. Han har närmare bestämt gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till ett fel när den ansåg att de exempel från komparativ rätt som han åberopat till stöd för sin talan saknade betydelse.

82 Det skall i detta avseende påpekas att förstainstansrätten i punkt 241 i den överklagade domen visserligen angav att de uppgifter som klaganden lämnat visade att bildandet av tekniska eller blandade grupper tillåts i en och annan nationell parlamentarisk församling, men att förstainstansrätten i nästa punkt i domen tillade att sådana uppgifter inte leder till att man kan utesluta att de nationella parlament, som liksom parlamentet gör bildandet av en grupp inom dem beroende av krav på politisk tillhörighet, skulle göra en likadan tolkning av en anmälan av en grupp som kan jämställas med TDI-gruppen som den som parlamentet gjort i den omtvistade rättsakten. Enligt förstainstansrätten medför sådana uppgifter inte heller att det kan slås fast att det i majoriteten av medlemsstaternas parlament skulle vara möjligt att bilda en sådan grupp som TDI-gruppen, vars medlemmar uttryckligen anger att den inte har någon politisk karaktär.

83 I förevarande fall är det tillräckligt att konstatera att det följer såväl av själva formuleringen av grunden som av det inom ramen för denna grund kritiserade avsnittet i den överklagade domen att klaganden här har försökt ifrågasätta förstainstansrättens bevisprövning. Såsom konstaterades i punkt 53 i detta beslut kan inte domstolen inom ramen för ett överklagande ta ställning till en sådan prövning, såvida inte bevisen missuppfattats.

84 Eftersom en sådan missuppfattning inte har gjorts gällande av klaganden är det uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning på den sjätte grunden.

85 Eftersom det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning på vissa grunder som Jean-Claude Martinez har åberopat till stöd för detta och att det beträffande hans övriga grunder inte kan bifallas, skall överklagandet ogillas.

Rättegångskostnader

86 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom parlamentet har yrkat att Jean-Claude Martinez skall ersätta rättegångskostnaderna och denne har tappat målet, skall han förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i denna instans. Förutom sina egna rättegångskostnader skall Jean-Claude Martinez även stå för parlamentets rättegångskostnader i det interimistiska förfarandet i mål C-488/01 P(R).

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (plenum)

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Jean-Claude Martinez skall ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.**

3) **Jean-Claude Martinez skall även ersätta Europaparlamentets rättegångskostnad i det interimistiska förfarandet i mål C-488/01 P(R).**

Luxemburg 11 november 2003

R. Grass

Justitiesekreterare

V. Skouris

Ordförande på första avdelningen